

חמלוה את חביות יאר נור
בחביות חסם מה
שכתב בזה הרף על אינו מחזור
ומדברי יר אפרי' למתברר ונ'
הוא אמר בפרק דלא קיימא
לאגרא לא מחוייבין ליה מדינא
כיון דבעמא לא מחוייב ולרדו
משמע בל סוכא לזוכא חסם
אבך רבית חסם שנין לא ומעלק'
לוי בלא חסם

ול כיוו שהעל'מוטע כדכריו דאס
אלו כנולה דר כנוה לוי ליה
אחר מויסא לא כלום וזשלו
תעס מדעויה לט בחכך רכות
הבו כמילאמר' רכות יוצא מדין
גולם קאמרינן דמשיב גול
מדאמריה דחמאנא אי כמו רבנן
והטעם ליהב גורדין ממון ואשלו
כגלוס ואין צריך לומר כהלוהו
גולא וסעגנו תורת רבית במדת
הפסוק וזה הנהגה לא כדמסרסי
תעס מדעויה לקחן כגלוהו וזשלו
ויקס דאמר' ליה ברוס הדרי כי
אמלא לא מקויב לאדעורי קידר
הטעם לא קל מויסא לא כל' דא
ס' צריך לאדעורי לא הוה אמר
הדרי כי לא מהדרא ליה דמי
סדרי לאתעמי כהו מדקאמר
מאי דר שגס מוכס לא צר
לאדעורי כי גולם ואשלו כד
לגלות ידי שמים וסינו דאמרינן
מזוי כרבית אמלא ליה רבית
סוה ולא אכך כרבית לא דמחזי
כרבית כעלמא וזחאי הילת ודר
באמרי דקאמר הלוחנא דר
באמרי דר סעגנו וסעגנו וסעגנו
ידור כדכרס בלל כהם אומר
הסכ' דמסכתא בלא כתיב
מחשכין לוי ומס' לוי אינו
דסאזאכל לא מסקי' מוכס וכל
היכא דאזאכל לא מסקי' מויסא
לא מסלקין ל' בלא וזוי דאסקי
מויבא הוה לעצמן המולוק' טעלן
דכרונא ואמר' דלא אמר' אסוקי
מויבא וזשלו אמר' כמסכתא
לא כהלוהו דר באמרי מנפסיה
אי כמו דקאמר ליה ליה כתר
הטעם לא דר כהבן כסאר הלוח'
אין הכרעת בעל התאור' מברעת
הדע' מוטע בדכרי דר' גדולה
ולכמה הוה רחוק כבאמר כיו
הש' חייב גולם כמסדור סקס לוי
למלוה כהם כמנפסיה וסס או
ססאסאל לו כהמה וכלום שוה
מחשכין וסחתינן לו וזשררה
מסכוכה חסור מזה דהוה הלוי
והטעם מירת כל זמן שמעיד
קאמלא אשלו ואין צריך לומר אסר
דלא קטות לתגרס ל' דרס
מנפסיה בין מדעת לוי ססס
דלא מחשב כל' וכן כסאר אכך
רבית אין מחשכין כדעתו סל
רב' ולדכרי אר אמר' בעצמן
אינו מכוונס דקאמר אכל חסר
דקיימא לגאר דחסרה ממוכס
כיון דעלמא בלא הלוח' חייב
למלוה וזשלו אמר' ליה היכא דסעגנו
הוה השמן אינו עולם כהבן וכן
צריך לומר הלוח' ודר באמרי
שלא מדעת כסר דקיימא לאר
דכעלמא חייב דהכא חייב ואמר'
פעלור מוואין ממא אכל כדר
בס מדעתו כהס כוה אמ
אומר' שאין מחשכין מתכנה
לו לסת לוי מנינו כה סעגנו
לעולם וסוף דרס שאין הלכס
ער' משככס ואשכוכס מוכסכין

בַּתִּלְמוּד בַּמֶּלֶךְ הָרֵבָה וְהוּא יוֹדֵעַ כִּי הַשְׂתַּבְּחָה רַבִּי הַגָּדוֹל ז"ל עָשָׂה מְבוֹרֵין שֶׁחָלַק בְּמַשְׁכַּת כְּחוֹב שֶׁקָּדַח וְלֹא בֶן הַדָּבָר אֵל חָלַק בֵּין שְׁתֵּיהֶם עַל חֲדָיו מִשְׁכַּת וְכֵן הִלְכוּ וְאָחֳבָה לָדוֹר בְּחֲדָיו עֲלָה בְּתוֹר מִשְׁכַּת וְתַשְׁבּוּתוֹ מִנּוּכַתְּכֶן

אמ' רב נחמן טרשא שריאית יב' רב חמא אס' לגורן
בשנ' עשר מנה אס' ה'תם קץ ל'הכא לא קץ ל'אמ'
רב פפא טרשא רדי שרימ'ט שיכראי ל' פסיד
וזוי לא צריכ' אנא הוא דקא עבד'תא מילתא גבי
לוקח-אמ' ל'ה רב שישא בריה דרב אידי לרב פפא
מאי חזי מר דאזיל בתר דידה'זיל בתר לוקח-דאילו
הוה ל'ה זוזי הוה שקיל כד'השתא-השתא דלית ל'ה
זוזי שקיל כ'יוקר' דלקמ'דיה וקא חסר טובא-א' אמר
רב חמא טרשא רידי ודאי שרימ'ט נ'ה' להו דליקם
ברשותי-דכל היכא דאזיל שבקו להו מיכסי-ונקטי
להו שוקא-והילכתא כרב חמא ולית'ה לדרב פפא:
מתנ' מ'כ' לו את השדה ונתן לו מקצת דמים
ואמר לו אימתי שתרצה הבא מעות וטול את שלך
אסור-הלוחו על שדהו ואמר לו אסאן אתרה נותן
ל' מיכאן ועד שלש שנים הרי היא שלי-הרי ה' שלך
וכך היה ביתוס בן זונין עושה על פי חכמים:
גמ' מי אוכל פיר' רב הונא אמר מוכר אוכל פיר'
רב ענן אמ' משלשין את הפירות ולא פלגי-הא דרב
הונא כדאמר ל'ה ל'בי מ'יתית זוזי קניוהא דרב ענן
משלשין כדאמר ל'ה ל'בי

בספר: מאן אוכל פירותאם מכרן וקיבל מקד' מעות מו אוכל פירות תוך כד :
משלשין משקדין אותה בוד שלש אס יגמל' המקה יתנם ללוקה ואס לא יגמור
וקזור למוכר הפירות : לכו

שמתיוקר בפוריא אכור ויס' לומר דהתם ינא השער לכיתנ עבשו וכל היכא שינא השער הרי הוא בקצצה ובפוריא נמי
 ובבוקר דמתני' כדאמרן ונותמיהו דקין ליה אבל הא דרב נחמן מוירא שלא ינא השער עבשו וסווא נמולא קץ הילכך שרי ו
 לא קיימא לן כוותיהוואני לא צריכ' הים מוכר בתשרי שינא השער בול בשער של ניסן סהים ביוקר וינותנין לו עד ניסן ב' **ב'**
 וגם הוא לא הים מוכר לעולם עד ניסן שלא הים צריך למעשות וגם שלא הים קונץ בש' אם מעבשו כך דלא מתני' לש' **ג'**
 ויל בתי לוקח סהרי ינא השער בזול וכיון שכן הרי הוא בקצצה וכאלו פירו' דמתני' הוא ואסו' זה דעת הרשב"א ז"ל על דר
 ברכמטויה הים במקום הוול בשער סהרי נמכר במקום היוקר וממתין להס' והס' מעלין אותם למקום היוקר והוא מקבל
 בפרקמטויה שלוקחין במעטתו ומטאין לבאן ואחריות הסחור עליהן וכיון דלא מקבלי עליהו אחריות בהליכה לא הויא
 מקבלין המעטת וזאת המעטת נעשית עליהם מלוח ואין בהם רבות מאי אובא אחריות הדרך בהליכה נוחא להו מפני ה
 נכסיהו להו שוקא שמכרוין עס שלא יהא אדם רשאי למכור עד שימכרו הס' וגם זה להם תועלת לפעמי' בשלסם וכבוד ו
 הוא מוכר במקום הוול במקום היוקר ולפי' אמר טרשא דידי ודאי שרי משום דקאי אדרב פפא וכדאמרינן: מוכר לו
 ליה המוכר אימת סתירה הכא מותר מעטת שעליך וטול סדה שלך אסור לעשות כן ודוקא דאמר ליה לבי מויתית מותר ה
 ואכל מותר פירות בתוך כך לכשיביא זה המעטת נמצא סהיה זה הסדה קנינו לו מיום המכר וזה אכל הפירות בשכר המה
 צמא לא יביא מותר המעטת ויחזור לו מה שקבל ונמצא שלא היתה סדה קניוה לו דהא לבי מויתית קנס מעבשו אמר לוי
 בעלמ' היו אבל המוכר וזה אבל פירות בשכרן מי אובל פירו' בתוך כך אם אירע שמכר וקבל מקצתו משלשין מפקדין אות
 לאו יחזור המוכר מה שקבל וטול פירותיו ומדאמרינן משלשין ולא אמרינן שיאכלו סהיה ובעמ' להחזיר שם דאיתא בר
 עמ' להחזיר דא' כ"ד צד אח' ברבית איכא ביניהו ברבית עמ' לתחזור לכע שרי הכא לא הל' למומר משלשין ובכל מקום
 הכא בדתינו רב ספרא ברבית דבי רב חייל סהיה אסורים ועמי רבא בתריה כדאמר ליה לבי מויתית קני מעבשו ומדק
 אלא במשלשין וכן בהיה דנצין דאמר נתתי סדה פלוני לפלו' והוא אז לא נתן בדרכא משלשין אתה שפית' כדאיתא הת
 דמשלשין דוקא בדאמרן וכלהו רב ענן ורב הונא לא פליגי ואולי אפי' דרבא שם סלכ' כוותיה דרבא לש' בדנצין ולא אית
 בדנצין אדעתא למיסק לארעא דישאל דק' בקדושין דאי לא בליק ואכל בליק ולא איתתך ליה אסדרי וזיכי לא איפס
 ליה דליקום ליה וזיכוס דעבדין לחומר' כתם דרבי יהודה דאכר כאוקמתא דרבא וזה דעת הרשב"א ז"ל: אמר המחב
 תלמודא מאן תנא סהיה אכורין דלא בר' יהודה דאי רבי יהודה הא אמר צד אח' ברבית מותר דמשמע הא לרבנן אית
 רבית על מנת להחזיר לבולסו שרי וליתא דהבא אסורין תני דלית ליה תקנה אלא במשלשין כמו שכתב הרב ז"ל ולפי פירו
 מותר דאית שפיר לרבנן ומי' איפסר שלא נחית למומר הכי משום דבין אלא לומר דרבי יהודה אשילו בצד אחד ברבית א
 הא דאמר ליה לבי מויתית קנס ולא אמר מעבשו אז מוכר אובל פירות שאין הסדה מכורה עד שיביא הלוקח מותר סמע
 שאם יתקיים תנאו תהא הסדה קניוה מן היום ללוקח ואם יאכל מוכר נמצא שאכל עד עכשו בשכר המתנת מעטתו:

תני

המאור הנדול

[illegible]

ועור וטראש שריא כרכ כחמן
 וזה כדלל דן כלומר
 שלא חמר ליה אס מעבשו אלא
 שפסק ואמר לגורן בכך וכך וכו'
 אין זו קנינה שפסק עליה וכו'
 ומה חתום כנאונים ולטראש
 טראש דרב כחמן
 כעין טראש דרב שפא דאמר ליה
 הרי הוא לך בתנאי כשער של ת
 תשרי וזהו שער היוקר והקשיא
 עליו ממתני דקמי' ואם מעבשו
 וכו' ואם לגורן בשמים שער מנה
 אסור ואף על גב דלגורן יוקרן א
 ארעא דאמרינן בבבא קמא
 ופריק התם קין ליה כלומר קנין
 הוא בשמים שער מנה ומעבשו
 בשפוט אבל הכא שער של תשרי
 אינו קנין שפא לא יתקור ולפסוק
 מותר וכן שפא כמי הוה מפרש
 וכו' דלית הלכתא כרב שפא לית
 הלכתא כרב כחמן מאי טעמא כיון
 שפסק קנה וכל דמוסיף בדמיו
 אבר כסר לי הוא ואחרים אמרו
 דרב כחמן ודאי בלא קין כלום
 אלא חמר כשער של תשרי והוא
 שער היוקר לפסוק מותר דאמר
 ליה חטיו הוא דקדשו באלבאי
 וטראש התם כמתני קין לי אלא
 הכא לא קין ליה כלום ורב שפא
 סיו קנין אס מעבשו כשער של
 עבשו ואם תשרי כשער של תשרי
 כך אמרו להלכתא כרב כחמן אף
 על דליתא דלרב שפא ודעת רבי
 זל כפי הראשון על כן לא כתבה
 לרב כחמן בהלכות אבל להחרי
 לומר בדמיו קנינים מותר מעבד
 של עבשו אס וכו' ואע"פ דמתני'
 קמי' אס מעבשו קרקע שאליה שפא
 לא חמר כן אין לו דמים ידועים
 ולא חמר כאלו כסר לי והרי מצינו
 בביתן מעשותא דסוף עליהן מירית
 ותרין בהמתא שפא כדאמרין
 לעיל ויגדלו אסור ואלו שפא של
 אס מעבשו ד' דמיו ואין לוקח ואם
 שפא לגורן שדרך שער להיות
 כולל ולא עדי לא אשילו שפא עמו
 כשער על דמיו שפא אסור דהיינו
 מתני' אף טראש וזו שפא שפוט
 ונמנר מקח כיכוס ודאי שפא
 לו להוסיף על דמיו בהמת' ואף
 על שפא של מהו פסד השוה שפא
 שפא עליו תפוסה אלא אדרבה
 חומר במשך שפוט שפאטו וקור
 בשער על דמיו שפאטו אינו נותן
 לו אלא כשעת משכס והנחת דמי'
 מטל כשער שפא ואם יש לו מותר
 כשעה כמי שקמו לו מעותיו אף
 שפוט כשעתא ואין כאן מלה ו
 והמת' מה שפאין כן כמות שפא
 מהמת' אלא ודאי דלרב שפא
 חמר על דמיו שפאטו אינו נותן
 למקום מלא חבורו ואמר לו תנה
 לי ואני אשלה לך כדך שפאטו
 באותו מקום ברשות לוקח אסור
 ואחרי קרי לא שפא אס מעבשו
 יתן לי הדמי' בכמה ואע"פ אסור
 אשילו כדבר שפאין השער של
 קני' כעין חבילה אלא ודאי כשפא
 בשער של אותו זמן שפא דכרבי
 אמרין ועד לדבריו קמי' מתני'
 לרב שפא שפוט אסור כפי הכר'
 מדבריו דרב שפא שפוט ליה לגורן
 בכך וכך כטראש דרב כחמן ואם
 מעבשו בשפוט ואלו מתני' קמי'
 ליה דא ארעא היא וארעא לא
 פסוד ואין לא צריך דמתני' לכל
 אסור כשפוט ואשילו לפשירי כרבי
 אשירי כן מרסו ואמרו אס' הרי
 ברוב סמנים מתקין הקרק' לגורן
 כדאמר בבבא קמא ואף על פי
 שאינו מתקין אלא בחיובת ס'
 הסמנים

שלמי הנבירים

כתב הראש דוקא שבתילת הקנין
 קודם שנגמר המקח שפאטו אינו
 מוכר מתנה איתו כן כדלל דן כלומר
 מוכר מתנה איתו כן כדלל דן כלומר
 מוכר מתנה איתו כן כדלל דן כלומר

תנו רבנן רבא עבי רבא לא היה מפרש במתנותי מתי שניהם אסורים ומתי שניהם מותרין ופירשה רבא מסבא קני כשעור זוזן והפאר לכו מויתו קנה זה אובל
 פירו' סקרק' המנוע לדמים שנתן והמוכר אובל הסאר קני מעבשו שניהם אסורים כדפרישית לעיל מוכר מותר וכו' עד דמיתו הוי פדה של מוכר קני לך מעבשו
 כיון דאקניום מעבשו הוי הוי של לוקח ואם הוי אובל מוכר הוי סכר המתנה : וזווי להו סלואה גבך כתב הרשב"א זל מסבא דלחו למימרא שיהא צריך לומר כן
 כפי דמסתמא כמו דינא הכי כל שפאטו בקרקע או קנה כראוי וזווי מלוה על פה הוה על הלוקח כל דלא עייל ונפיק אונזו וכדמוכח פירק קמא דבבא בתרא נש סמך לו
 כותל אס מלגלגין עליו את הכל בחוק כדמצי'
 ס'תן עד שיביא ראיה שלא נתן : אמר
 המוכר כראיה לו שאין דעת הרב לומר
 שאפילו לא יפרש יהיה מוכר על המחז'
 ומויב לסרוע על כרחו דאדרב' כל שפא
 מוחזק בקרקע מרצון בעליו סוף כ
 בחזקת שנתן כדאמרין התם פירק א'
 בבבא בתרא דרב אמנת בחזקת שנתן
 סיב' ראיה שלא נתן אלא הכל לענין
 אסור רב' הוא דכתב הרב זל כן דלא
 תסוק אדר'תן אס לא יפרש ההלואה
 שלא הקנה לו הקרקע מעבשו אלא
 כלומר ולכי מויתו כיון שידוע לנו שלא
 נתן לו אלא מקנת דמיו הסאר ודאי
 חוב הוא וכולו קנינו לו מעבשו ומהא
 דר' אמנת שכתבתי הוה מציא ראיה
 שהיא רישא דהיה דסמך לו וכו'
 לפי דעתי עד כאן :
 תניא משכן לו בית בדמים הללו
 פסק לו כפח' משונו ונתן
 לו דמים מועטים להוסיף על מעות
 ההלואה לתשלום הפסק אסור דבר
 אחד ברבית איכא אס ור' למכ' שהרי
 מרזוח בסכר המת' אס ור' למכר
 לו בכך אבל ודאי אס רובא למכר
 לאחרים בדמים יתרים מדמים אלו
 רשאי ואפילו הקנה לם בקנין דטעמ'
 אונם בממון טענה וכדאמר' בעבודה
 זרה פירק השוכר הסוף גברא דאמר
 ליה לחבריה אי מוכנא להאי ארעא ל
 לדידך מוכנא במאה זוזא אלא ונכא
 במאה ועשרים אמר רב כהנא קנה
 קמא מתקין לם רביעין מנהר פקוד
 הוי וזווי אכנסו כלומר דאי לאו דיהבי
 ליה ק"ל לא הוה מוכן לים ופסק ס'
 הראיה וז' פירק בית בור כרבי יעקב מנהר פקוד ועל כר' בשקנו מידו מעיקרא
 מוירי דאי לאו הוי קאמר רב כהנא קנה קמא במאי קנאה ומשמ' דא מוכר
 ביותר דודאי קנה קמא דא לא אונם אבל הרמזן זל כתב דאפילו מוכר
 לאחר בדמים הללו אסור למכר לם הכא גבי משכן דמיו דהתם עז הלואה
 מוחזק ברבית : מוכר לו בית ואמר לו מוכר עמ' כן אכי מוכרס לך כשפאטו לך
 מעות תחזירם לו וטול מעותיך אסור דנמצא דאין זה מוכר דעל כרחו צריך
 להחזירם הילכך כשאובל פירות שבר מעותיו נוטל לכשפאטו לך הלוקח אומר לו
 כך מאליו מותר דאמר לים מדעתו כלומר דכיון דמעבשו הוה אומר כאלו
 חמר לים בפירוש אמי אחרים לך מדעתו אס ארצה אחרים ולא שתבעני בדיון
 הילכך מותר דאס כן חזר וקבל מעותיו היינו כשחזר ומוכרס לו אבל עד עכשו
 סלו היתה וראוי לפרש דהא דאמרין מדעתו לא מוירי בשעת המכר דאלו
 בשעת המכר כע' מודו דלם אמר מוכר ולם אמר לוקח ודאי על ידי כן נגמר המכר ואסור דעל כרחו צריך להחזירם וכן אס התנו לאחר שנגמרה המכר אשילו הסכס
 מוכר מותר שהרי זה חזר ומוכר לו אלא הכא מוירי בשעתו לאחר שהחזיר ועדין לא נגמר כגון דכתן מעות ועדין לא כתב הסטר באתרא דכתב סטרא וכיוצא בו
 ולפי כפאל' לוקח מעבשו אין המוכר סומך על דבריו דסבר פטומי מילי בעלמא כיכוס וראיה שאלולי כן הוה לו למוכר לחלוט הדבר ממנו ולחזקו ולומר כן על דעת כן אכי
 עוסק ולפי' נשאר הדבר ברצון הלוקח לבד וכמו שחזר ומוכרס הוה ולפי' מותר וכן פירשו המפרשים זל דהיינו תרי עובדי דבסמ' הרשב"א זל : החווא גברא
 דבין שלא באחריות שפאטו וטראש בעל חוב שפאטו לא אחזר לך כלום וכגון דפירש לים הכי כהדיא בסטר דאי בסתמא הוה אוקימנא כשמואל דאחריות טענת סופר הוה
 ומגבינא סופרא מעדי' שבכסוי אפרע' לך שפאטו אף שהכח שהטבח ופירי והפירו' שפוט מן פטומי מילי אין לו אלא דברי תנחומין בעלמ' לפטס את לבו וכדפירשנו
 לעיל שהמוכר סופר כן ולפי' אין סומך על זה כלל וכמאן דלא אל מוירי הוה דאל מדעתו משמע דאי לא אל מדעתו כפי' על כרחיה ה' לקיי תנאה ולאו פטומי מילי הוה
 והוה ס' דרב אשיל למימר הכי משום דכיון דעדין לא נגמר המקח כדאמרין לאו פטומי מילי כיכוס כעסה כאמר לו מדעתו אחזר' לך וכדפי' כיון שאין הלוקח חולט
 הדבר משו לחזקו ודאי לא סומך ביה וכפטומי מילי כיכוס : החווא ס'מ דכתב לה גטא שלא תוקן לים ולא כתבו על תנאי אס מתו ואם לא אלא פטומי מילי אין
 אחריותה זו קבלת תנאי אלא לנחמיו ואם תרצה תנשא לאחר וסא דאיתר' לים לרב וכו' למימר הכי כדפירש' לעיל דמיוירי שהכח נכת' ומסרו לסליה ליתנו לם ועדין
 לא נתן בשאמרה הוה כך וכדאמר' מהו דמיתא וכו' דמשמ' דעדין לא נתן לם וסא קמל רב וכו' שפא הוה לו לחזק דברים ולומר על דעת כן אכי נותנו וכפאל' אמ' כן לקח
 דבריה לפטומי מילי בלבד כדירס קיימא בתמים הגט איכ' לא מדעת אשיל ואם הוה לא התנה בשעת תנאה תנאו סלס אינו כלום ואפי' אמרה קוד' לכן ולא דמי לממון
 דמשעבד נפשו כדכור' זה לשון פירש' זל : אמ' המכר כע' אס אמר קוד' כתיבה אי אמרי אדעת דיד' קא גמר ויהיב דהשת' לא סייד למות פטומי מילי לפי הטע' שכתבת
 בפני' בסם המפרש' זל עכ' : הלוהו על שדהו בשעת מתן מעו' אומ' להו לים מעבשו קמי הקרק' אס לא אתן לך עד גטני וספת' לא הוי אסמכת' לא קנין גמ' הוה החוק בס'
 מעבשו

לכי מויתו וזווי קני מעבשו ויתאניר רב ספרא ברבי דבי
 ר' חייא פעמים ששניהן מותרין פעמי' ששניהן אסורין
 פעמים שהלוקח אסור ומוכר מותר פעמים שהלוקח
 מותר ומוכר אסור עני רבא בתריה פעמים ששניהן
 מותרין אלא כשיעור זוז' פעמי' ששניהן אסורין דאל'
 לכי מויתו קני מעבשו מוכר מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה לכי מויתו קני לוקח מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה קני מעבשו וזווי להו הלוואה גבך : משכן לו בית
 משכן לו שדה ואמר לו לשכר רצה למכרם לא
 תמכרם אלא לי בדמים הללו אסור בשויהן מותר
 מכר לו בית מוכר לו שדה ואמר לו לשכר לו מעות
 תחזירם לי אסור לבשיהו לך מעות אחרים לך מות'
 מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רבא סיפא
 דאל' מדעת' ההוא גברא דבין ליה ארעא לחבריה
 שלא באחריות חזייה דהוה עציב אל אמאי עציבת
 אי טרפילה מינך מנבינא לך שופרא שבחא ופירי
 אמר אמימר פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אשי
 לאמימר והוא אמר רבא סיפא דאמ' מדעת' הוה לאו
 הבי תנאה מעליא הוה אל לא תימא דאמר ליה
 מדעת' אלא נעשה כמאן דאל' מדעת' ההוא שכיב
 מרע דכתב לה גטא לרבית' הוה אינר ואיתנה אמרה
 ליה דבית' הוה אמאי קא מיתנה אי קיימת דידך אנא
 אמר רב זבד פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אחא
 מדפתי לרבי' אי לאו פיטומי מילי בעלמא הוה מאי
 דיבה

לכי מויתו קני מעבשו ויתאניר רב ספרא ברבי דבי
 ר' חייא פעמים ששניהן מותרין פעמי' ששניהן אסורין
 פעמים שהלוקח אסור ומוכר מותר פעמים שהלוקח
 מותר ומוכר אסור עני רבא בתריה פעמים ששניהן
 מותרין אלא כשיעור זוז' פעמי' ששניהן אסורין דאל'
 לכי מויתו קני מעבשו מוכר מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה לכי מויתו קני לוקח מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה קני מעבשו וזווי להו הלוואה גבך : משכן לו בית
 משכן לו שדה ואמר לו לשכר רצה למכרם לא
 תמכרם אלא לי בדמים הללו אסור בשויהן מותר
 מכר לו בית מוכר לו שדה ואמר לו לשכר לו מעות
 תחזירם לי אסור לבשיהו לך מעות אחרים לך מות'
 מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רבא סיפא
 דאל' מדעת' ההוא גברא דבין ליה ארעא לחבריה
 שלא באחריות חזייה דהוה עציב אל אמאי עציבת
 אי טרפילה מינך מנבינא לך שופרא שבחא ופירי
 אמר אמימר פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אשי
 לאמימר והוא אמר רבא סיפא דאמ' מדעת' הוה לאו
 הבי תנאה מעליא הוה אל לא תימא דאמר ליה
 מדעת' אלא נעשה כמאן דאל' מדעת' ההוא שכיב
 מרע דכתב לה גטא לרבית' הוה אינר ואיתנה אמרה
 ליה דבית' הוה אמאי קא מיתנה אי קיימת דידך אנא
 אמר רב זבד פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אחא
 מדפתי לרבי' אי לאו פיטומי מילי בעלמא הוה מאי
 דיבה

לכי מויתו קני מעבשו ויתאניר רב ספרא ברבי דבי
 ר' חייא פעמים ששניהן מותרין פעמי' ששניהן אסורין
 פעמים שהלוקח אסור ומוכר מותר פעמים שהלוקח
 מותר ומוכר אסור עני רבא בתריה פעמים ששניהן
 מותרין אלא כשיעור זוז' פעמי' ששניהן אסורין דאל'
 לכי מויתו קני מעבשו מוכר מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה לכי מויתו קני לוקח מותר ומוכר אסור דאמר
 ליה קני מעבשו וזווי להו הלוואה גבך : משכן לו בית
 משכן לו שדה ואמר לו לשכר רצה למכרם לא
 תמכרם אלא לי בדמים הללו אסור בשויהן מותר
 מכר לו בית מוכר לו שדה ואמר לו לשכר לו מעות
 תחזירם לי אסור לבשיהו לך מעות אחרים לך מות'
 מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רבא סיפא
 דאל' מדעת' ההוא גברא דבין ליה ארעא לחבריה
 שלא באחריות חזייה דהוה עציב אל אמאי עציבת
 אי טרפילה מינך מנבינא לך שופרא שבחא ופירי
 אמר אמימר פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אשי
 לאמימר והוא אמר רבא סיפא דאמ' מדעת' הוה לאו
 הבי תנאה מעליא הוה אל לא תימא דאמר ליה
 מדעת' אלא נעשה כמאן דאל' מדעת' ההוא שכיב
 מרע דכתב לה גטא לרבית' הוה אינר ואיתנה אמרה
 ליה דבית' הוה אמאי קא מיתנה אי קיימת דידך אנא
 אמר רב זבד פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אחא
 מדפתי לרבי' אי לאו פיטומי מילי בעלמא הוה מאי
 דיבה

מכר לו בית מוכר לו שדה ואמר לו לשכר לו מעות
 תחזירם לי אסור לבשיהו לך מעות אחרים לך מות'
 מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רבא סיפא
 דאל' מדעת' ההוא גברא דבין ליה ארעא לחבריה
 שלא באחריות חזייה דהוה עציב אל אמאי עציבת
 אי טרפילה מינך מנבינא לך שופרא שבחא ופירי
 אמר אמימר פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אשי
 לאמימר והוא אמר רבא סיפא דאמ' מדעת' הוה לאו
 הבי תנאה מעליא הוה אל לא תימא דאמר ליה
 מדעת' אלא נעשה כמאן דאל' מדעת' ההוא שכיב
 מרע דכתב לה גטא לרבית' הוה אינר ואיתנה אמרה
 ליה דבית' הוה אמאי קא מיתנה אי קיימת דידך אנא
 אמר רב זבד פיטומי מילי בעלמא הוה אל רב אחא
 מדפתי לרבי' אי לאו פיטומי מילי בעלמא הוה מאי
 דיבה